

Máté evangéliumában a hegyi beszédnek része az imádságról szóló tanítás. Jézus elmondja nekünk, hogyan kell imádkoznunk. Az ő imádsága nem csupán egy új képet ad Istenről, aki Atya, Jézus Atya (ABBA), de ami legalább ugyanennyire fontos, új önarcképet is fest az azt imádkozó embernek saját magáról. Imádkozó embernek lenni lényegében Istenhez való viszonyt jelent, amely az Istennel való beszélgetés és az Istenre való odahallgatásban mutatkozik meg. Máténál Jézus mindenekelőtt az ima helytelen formáitól akar bennünket óvni. Az imádságnak nem szabad önmagunk mutogatásának lennie az emberek előtt, nem szabad, hogy üres beszéd és szószaporítás legyen, mert az megbéníthatja és kiüresítheti a lelket. Az imádkozás lényege a bensőségesség és a személyesség, az Istennel való csendes együttlét.

A Miatyánkot Lukács rövidebb, Máté hosszabb formában hagyományozta ránk. A megszólításból és hét kérésből áll, melyek közül három „te kérés”, négy pedig „mi kérés”. Az első három kérésben magának Istennek az ügyéről van szó ebben a világban. (szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.)

A négy következő kérésben a mi reménységünkről, szükségünkről, bajainkról. (mindennapi kenyér, bocsásd meg vétkeinket, ne vigy minket kísértésbe, szabadítsd meg a gonosztól .)

A négy „mi kérésből” a Miatyánk utolsó előtti kérésére fókuszáljunk: „és ne vigy minket kísértésbe”

XVI. Benedek pápa a következőképpen vélekedik erről a kijelentésről: *Ennek a kérésnek megfogalmazása sokak számára megbotránkoztató: Isten talán csak nem visz bennünket kísértésbe! Szent Jakab valóban azt mondja: Senki se mondja, amikor kísértést szenved, hogy Isten kísért, mert Istent nem lehet rosszra kísértetni és ő sem kísért rosszra senkit.*

„Akkor a Lélek a pusztába vitte Jézust, hogy megkísértse az ördög” (Mt. 4,1). A kísértés az ördögtől jön, de Jézus messiási feladatához hozzátartozik, hogy megállja a helyét a nagy kísértésekben, amelyek az emberiséget eltávolították, és ismételten eltávolítják Istentől.

Jób könyve segíthet bennünket, hogy különbséget tegyünk a próbatétel és a kísértés között.

Az embereknek próbatételre van szüksége ahhoz, hogy éretté válják, hogy felületes jámborságából valóban egyre inkább eltaláljon az Isten akaratával való mély eggyé válásához.

Ferenc pápa Mi Atyánk (az Úr imádságáról) c. könyvéből idézünk:

„Ez nem jó fordítás. Nézzük az Olasz Püspöki Konferencia által jóváhagyott legfrissebb evangéliumfordítást, ahol a következőt találjuk: „Ne hagyj el bennünket kísértés idején” (Lk 11,4; Mt 6,14). A franciák új fordítást használnak, amelynek ez a jelentése: „Ne engedj, hogy kísértésbe essünk” . Én bukom el, nem Isten lök a kísértésbe. Egy Atya nem tesz ilyet, hanem segít, hogy azonnal felkeljek. A Sátán visz bennünket kísértésbe, ez a foglalkozása. A kérés értelme tehát a következő: Amikor a Sátán kísértésbe visz, légy szíves, nyújtsd ki a kezed, add a kezed!”

Amikor segítségre van szükségünk, az Atyai kézre mindig számíthatunk.

Besze Imre, Budapest